

Ιστορία και αμαρτίες

Υπήρξε άραγε πόλεμος μεταξύ κρατών χωρίς την επίκληση στην Ιστορία; Στην «ιστορία» όπως η κάθε πλευρά την ερμηνεύει ή και την κατασκευάζει;

Και ήταν ή όχι αυτά τα «αντικειμενικά ιστορικά γεγονότα»- που η κάθε πλευρά φώτιζε όπως τη συνέφερε- η νομιμοποιητική πράξη της χειρότερης βίας;

Αυτή η πολύ συνηθισμένη και τόσο ξεπερασμένη πλέον χρήση της Ιστορίας είναι το πραγματικό θέμα του διαλόγου που ανοίγουν στην ελληνική κοινωνία τα νέα βιβλία ιστορίας. Κι αυτό τον διάλογο προσπαθούν εξαρχής να κλείσουν οι πολέμιοι τους.

Η τάση για αναθεώρηση της ιστορίας –της κυρίαρχης εκδοχής για την ιστορία- ούτε ελληνικό φαινόμενο είναι ούτε πρωτοεμφανιζόμενο.

Καταρχήν είναι μια εξ ορισμού διαδικασία κάθε επιστήμης. Να αμφισβητεί τα θέσφατα, να χρησιμοποιεί την κριτική σκέψη και την έρευνα στις πηγές και να προβληματίζεται πάνω στις κοινωνικές επιπτώσεις της ανάπτυξής της.

Επομένως, κάθε προσπάθεια που εμποδίζει την ανάπτυξη αυτών των θεμελιωδών χαρακτηριστικών της επιστήμης(και ευρύτερα της Γνώσης) είναι πολύ μακριά από τις αξίες του πολιτισμού μας.

Είναι επίσης και-τουλάχιστον- υποκριτική μια τέτοια προσπάθεια.

Κατακρίνουν –οι πολέμιοι των νέων βιβλίων της ιστορίας- ακριβώς αυτό που οι ίδιοι υπερασπίζονται: Την ιδεολογική χρήση της Ιστορίας. Με την οποία –προσέξτε –ουδόλως διαφωνούν αρκεί να συμπίπτει με την (παραδοσιακή) δική τους .Δηλαδή με την κατασκευή π.χ. του «κρυφού σχολείου» ,με έναν επαρχιώτικο ελληνοκεντρισμό και κυρίως με την υπερπροβολή εθνικών δικαίων σε συνδυασμό πάντα με την αντίστοιχη αποσιώπηση εθνικών μαύρων σελίδων.

Είναι μια ιστορία απλοϊκή γιατί το δίκαιο είναι πάντα απέναντι στο άδικο και (το δίκαιο) είχε, έχει και θα έχει ένα μόνο χρώμα: Το εθνικό. Σχεδόν ένα μεταφυσικό πλαίσιο ιστορικής δράσης.

Αυτό που θέλουν να προφυλάξουν οι πολέμιοι των νέων βιβλίων είναι πάνω απ' όλα η συγκεκριμένη χρήση της ιστορίας που επί δεκαετίες επιβάλλεται ως ένα είδος Ευαγγελίου, ως θέσφατο που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση λες και πρόκειται για θεϊκή αποκάλυψη.

Υποστηρίζουν, τελικά, μια εκδοχή της ιστορίας στην οποία αποσιωπούνται όσα ήταν αντίθετα στους εθνικούς μύθους και αντίθετα προβάλλονται πολλά εκ των υστέρων κατασκευάσματα. (Το 'γραφε άλλωστε περίπου έναν αιώνα πριν και ο Ροϊδης πως η μεγάλη πληγή της Ελλάδας είναι ο πατριωτισμός).

Για παράδειγμα σ' αυτή την ιστορία, δεν θα διαβάσει κανείς ότι το 1821 ο στόλος μιλούσε αρβανίτικα ή ότι οι πληθυσμοί που ξεσηκώθηκαν ήταν πολύ πιο πολύμορφοι απ' όσο η παραδοσιακή ιστορία μας προπαγανδίζει. Ούτε θα διαβάσει για τις ελληνικές ευθύνες (και ωμότητες) στην Μικρασιατική εκστρατεία. Ούτε για τον αντισημιτισμό των βενιζελικών στη Θεσσαλονίκη ,ούτε για την ατιμωρησία των δοσίλογων, ούτε για την

ατιμωρησία του Μέρτεν, του σφαγέα των Ελληνο-εβραίων.
Οι πολέμιοι των νέων βιβλίων ουσιαστικά κατηγορούν όχι ως κακούς επιστήμονες αλλά ως ασεβείς όσους τολμούν να αμφισβητήσουν την «αντικειμενική ιστορικότητα» και την «παράδοση». Πιθανώς και να μην έχουν στο μυαλό τους ότι «ασεβής δεν είναι όποιος αρνείται τους θεούς της μάζας των ανθρώπων, αλλά όποιος ασπάζεται την ιδέα που διαμορφώνει για τους θεούς η μάζα των ανθρώπων.» Έλληνας ήταν (και) αυτός που το έγραψε: Ο Επίκουρος.

(Δημοσιεύτηκε στον Ελεύθερο Τύπο, Παρασκευή 25/1)